

тжгува орелътъ; всрѣдъ горската тишина се чуваха неговитѣ жални писъци. Той сега отиваше и по други езера, но не за да лови риба, а за да търси своята загубена другарка. Нѣколко недѣли скитѣ той по всички околнѣсти, за да я дири, като я викаше, но най-после като разбра, че всичко е напраздно, отлетѣ и вече не се върна.

На другата пролѣтъ дойде нова двойка риболови, които се настаниха въ старото гнѣздо, поправиха го и почнаха да живѣятъ тамъ и да ловятъ риба въ близкитѣ води.

Елата, която растѣше на планинския склонъ и на която вече отъ нѣколко години живѣяха риболовитѣ, бѣше почнала да загинва. Такъвъ е края на онѣзи дървета, на които за дълго се заселватъ риболови. Тлъстината отъ храната имъ се просмуква въ кората на дървото, дотолкова, че сокътъ не може да я храни и елата полека-лека умира,

а клонитѣ ѝ единъ следъ други служатъ за поправка на гнѣздото. Отчупването на клонитѣ отъ риболовитѣ става по много интересенъ начинъ.

За основа на гнѣздото на риболова сж нуждни дебели клоне. На земята има много такива, но риболовътъ не обича да слиза на земята, и доколкото му е възможно, избѣгва това. Дори и когато улови нѣкоя голѣма риба, която може да издигне нагоре, колкото и да е гладенъ, предпочита да я пусне, но не и да слѣзе съ нея на земята. Неговитѣ грамадни прѣсти, вѣоржжени съ голѣми, остри

